

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. Сливен, 25.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и четвърти април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мария Ян. Блецова Калцова

Членове: Стефка Т. Михайлова Маринова
Гергана Огн. Симеонова

при участието на секретаря Нина Б. Кънчева
като разгледа докладваното от Мария Ян. Блецова Калцова Въззивно гражданско дело № 20242200500167 по описа за 2024 година

Производството е въззивно и намира правното си основание в чл. 258 и сл. от ГПК.

Делото е образувано по въззивна жалба депозирана от В. И. В., ЕГН *****, с адрес гр. Н.З., ул. „С.С. ** против решение № 259 от 28.12.2023 г. по гр.д. № 863/2023г. на Районен съд – Н.З., в частта с която са жалбоподателят е бил осъден да заплати на основание чл. 149 от СК вр. с чл. 143 СК в полза на децата И.В. В. с ЕГН *****, В.В. В. с ЕГН ***** и Т.В. В.а с ЕГН *****, действащи чрез своята майка и законен представител И. Й. П. с ЕГН *****, за периода от 19.07.2022 г. до 19.07.2023 г., издръжка по 250.00 лева на месец за всяко дете или в общ размер от 9000.00 (девет хиляди) лева.

Решението е обжалвано като неправилно и незаконосъобразно. Страната посочва, че при постановяването му съдът не се е съобразил със събраните по делото гласни и писмени доказателства. Разпитаните свидетели по недвусмислен начин били установили, че детето В. живее повече от година

(от м.февруари) при баща си. Освен това дори свидетелите на ищцата били посочили, че жалбоподателят е изпращал по 1000.00лв. месечно за издръжка на децата, когато е бил в чужбина. Ако тези средства не стигали бил изпращал по още 100.00лв. Той бил давал на детето В. по 20.00лв. ежедневно за издръжка. Жалбоподателят счита, че искът по чл.149 от СК се явява изцяло неоснователен, тъй като детето В. е живяло през цялото време при него, а за другите деца бил изпращал средства за издръжка. Съдът не бил отчел обстоятелството, че през миналата година е получавал минимална работна заплата в размер на 780.00лв. и го бил осъдил да заплати месечно издръжка в размер на 750.00лв. определената издръжка в размер на 250.00лв. месечно за всяко от децата била силно завишена.

Моли се обжалваното решение в частта на иска по чл.149 от СК да бъде изцяло отменено и искът да бъде отхвърлен. Алтернативно се иска съдът да отмени решението по чл.149 от СК по отношение на детето В., а по отношение на останалите две деца – И. и Т., определената издръжка от 250.00лв. месечно да бъде намалена на 195.00лв. месечно.

Страната не е претендирала разноски.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е депозиран отговор на въззивната жалба от адв.С., пълномощник на И. Й. П. с ЕГН ***** като майка и законен представител на децата И.В. В. с ЕГН *****, В.В. В. с ЕГН *****, Т.В. В.а с ЕГН ***** всички от р. Н.З., ул.,К.П.В. **, с който въззивната жалба е оспорена като неоснователна. Въззиваемата страна посочва, че детето Венелин е пребивавало при баща си само отделни дни от месеца и че е получавало от него пари само за да си закупува цигари и алкохол, а разноските за неговата издръжка – храна, дрехи, ученически пособия са били поемани от майка му. Въззиваемата твърди, че жалбоподателят не получава минимална работна заплата, а всеки ден получавал по 100.00лв. Средствата, които въззивникът изпращал от чужбина били за погасяване на теглени от него заеми. Страната се противопоставя на искането за намаляне на присъдената издръжка за минал период от време. Посочва, че децата от съвместното съжителство на страните са пет, а не три и останалите две не са били припознати от баща си за да не им дължи издръжка.

Моли се обжалваното решение да бъде потвърдено. Няма направено

искане за присъждане на разноси. Страната не е направила нови процесуални или доказателствени искания.

В съдебно заседание въззивникът, редовно призован не се явява. Представява се от представител по пълномощие адв.Т., която заявява, че поддържа въззивната жалба на основанията изложени и моли тя да бъде уважена. Претендира деловодни разноси.

В съдебно заседание въззиваемата, редовно призована не се явява. Представява се от представител по пълномощие адв.С., която оспорва жалбата, моли да се потвърди обжалваното решение. **Няма изразена претенция за разноси.**

Обжалваното решение е било съобщено на въззивната страна на 26.01.2024г. и в рамките на законоустановения двуседмичен срок – на 09.02.2024г. е била депозирана въззивната жалба.

Установената и възприета от РС – Н.З. фактическа обстановка изцяло кореспондира с представените по делото доказателства. Тя е изчерпателно и подробно описана в първоинстанционното решение, поради което на основание чл.272 от ГПК настоящият съд изцяло я възприема и с оглед процесуална икономия препраща към него.

Въззивната жалба е редовна и допустима, тъй като е подадена в законоустановения срок от лице с правен интерес от обжалване на съдебния акт и отговаря на изискванията на чл.260 и чл.261 ГПК. Разгледана по същество е частично основателна.

Пред РС – Н.З. е бил предявен иск по чл.149 от СК за заплащане на издръжка за трите деца И., В. и Т. В.и за минал период от време. Такава издръжка би могла да бъде търсена най – много за една година назад във времето от датата на депозиране на исковата молба, което в случая е станало на 19.07.2023г.

Възраженията на въззивника са свързани с това, че детето В. през целия период от време е живял с него и той е полагал грижа за неговата издръжка, поради което не следва да бъде осъден за заплащането и повторно.

От данните по делото, свидетелските показания на св.П., Б. и Г., както и от извършения социален доклад може да се приеме, че детето Венелин действително през голяма част от исковия период (07.2022г. – 06.2023г.) е

живяло с баща си и той се е грижел за него като го е издържал. Детето се е завръщало за кратко при майка си, само за отделни дни. По отношение на началния момент, от който детето Венелин е заживяло с баща си, показанията на разпитаните свидетели са не съвсем точни, но може да се приеме, че от 04.2022г. детето Венелин трайно е заживяло с баща си – въззивника В. В.. С оглед на това предявеният иск по чл.149 от СК по отношение издръжката за минало време на детето Венелин е основателна само за периода от 07.2022г. до 03.2023г. включително. Присъдената издръжка за периода 04.2023г. – 06.2023г. следва да бъде отменена.

Във въззивната жалба се съдържа оплакване за неправилно определен размер на издръжката за минало време за трите деца. Жалбоподателят счита, че определеният размер от 250.00лв. месечно, за всяко от децата е силно завишен. Той не отговарял на възможностите на бащата да дава издръжка, тъй като неговият доход бил в размер на МРЗ. Иска се съдът да определи по – нисък размер на издръжката от 195.00лв. за всяко от децата.

Съдът намира, че твърденията на въззивника за получавани доходи в размер на МРЗ са недоказани. Действително св.Г. е посочил, че основното възнаграждение на жалбоподателя е в размер на МРЗ месечно, но е добавил, че ако изработените часове са повече му се дава компенсация под формата на бонуси. Тези показания съвпадат с дадените показания на св.Б., който е посочил че всеки ден въззивникът получава по 50.00лв, а в края на месеца по още 60.00 – 70.00лв. на ден. По делото липсва официален документ установяващ доходите на жалбоподателя, поради което съдът следва да се съобрази със свидетелските показания в тази насока. В такъв случай, може да се приеме, че въззивникът за процесния период е получавал около 3000.00лв. бруто, при което положение не би му представлявало трудност да заплаща издръжка в размер на 250.00лв. за всяко от децата.

Като съобрази изложеното по – горе, съдът намира, че обжалваното решение следва да бъде изменено като определената за детето , В.В. В. с ЕГН ***** издръжка за минало време бъде определена за периода от 19.07.2022г. до 19.04.2023г., а предявеният иск по чл.149 от СК за периода от 19.04.2023г. до 19.07.2023г. бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан. Така общо определения размер на издръжка от 9000.00лв. следва да бъде намален до 8250.00лв.

Въззивната страна е претендирала присъждане на разноски. Представени са доказателства за заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 500.00лв. С оглед уважената част от иска на нея и се следват разноски в размер на 40.00лв.

Въззиваемата страна също е претендирала заплащане на адвокатско възнаграждение за настоящата инстанция, но липсват доказателства в тази насока, поради което такива не следва да и бъдат присъдени.

Ръководен от гореизложеното съдът,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №259 от 28.12.2023 г. по гр.д. № 863/2023г. на Районен съд – Н.З., **в частта** с която по предявения иск с правно основание чл.149 от СК, В. И. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. Н.З., ул. „с.С. ** е бил осъден да заплати месечна издръжка на В.В. В. с ЕГН *****, действащ чрез своята майка и законен представител И. Й. П. с ЕГН *****, за периода от 19.04.2023 г. до 19.07.2023 г., в размер на 250.00лв. месечно като неоснователен и недоказан.

Вместо това постанови

ОТТХВЪРЛЯ предявения от В.В. В. с ЕГН ***** действащи чрез своята майка и законен представител И. Й. П. с ЕГН ***** против В. И. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. Н.З., ул. „с.С. ** иск с правно основание чл. 149 от СК за периода от 19.04.2023 г. до 19.07.2023 г., като неоснователен и недоказан.

ОБЩО ДЪЛЖИМАТА ИЗДРЪЖКА за децата И.В. В. с ЕГН ***** и Т.В. В.а с ЕГН *****, за периода от 19.07.2022 г. до

19.07.2023 г. и В.В. В. с ЕГН *****, за периода 19.07.2022г. – 19.04.2023г. действащи чрез своята майка и законен представител И. Й. П. с ЕГН *****, е в размер на **8250.00лв.**

В останалата част потвърждава решението като правилно и законосъобразно.

ОСЪЖДА И.В. В. с ЕГН *****, В.В. В. с ЕГН ***** и Т.В. В.а с ЕГН *****, действащи чрез своята майка и законен представител И. Й. П. с ЕГН ***** **ДА ЗАПЛАТЯТ** на В. И. В., ЕГН: *****, с адрес: гр. Н.З., ул. „с.С. ** деловодни разноски за въззивна инстанция – заплатено адвокатско възнаграждение в размер на 40.00лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____